

Adam Vašek

Muž ve stínu klece

Davy lidí hnaly se ulicemi jedné malebné české vsí. Jelikož v tento den se konal jarmark s pouťovými atrakcemi. Nemohla jsem si to nechat ujít. Ráno, raníčko jsem si přivstala, abych zastala práci na statku a hned poté pelášila do místa dění. Krásná to podivaná, plno dřevěných výrobků, cukrovinek a spousty dalších produktů k prodeji. Nejprve jsem se zastavila u stánku mé babičky. Je jednou z nejlepších kořenářek ve vsi, zná byliny jako nikdo jiný. Pomohla jsem jí s vážením všelijakých rostlin a naoplátku jsem požádala o pár krejcarů.

„Velevážené publikum, račte přistoupiti blíže a pohlédněte na jedno z nejošklivějších bytostí lidstva. Za pouhý krejcar vstupte a nebudete litovat. Jedinečná nabídka, která se nebude opakovat. Vážení páni, vážené dámy přistupte blíže...“ nahlas volal muž. Znělo to lákavě, a tak jsem se přiblížila ke žlutočervenému stanu, u kterého stál světský. Chvilí jsem pozorovala jak zástupy lidí vcházejí do stanu. U vstupu stál muž, který vybíral poplatky od lidí. Na sobě měl červenou soupravu a na tváři jizvu od koutku rtu až k uchu. Nevypadal na pohled sympaticky, ale jak se říká nemá se soudit kniha podle obalu.

Vracela jsem se zpět za babičkou a nemohla jsem si nevšimnout. K zemi se skácel obr. Vlastně to úplně nebyl obr, ale kejklíř na chůdách. Chudák zakopnul a upadl, naštěstí do měkkého. Občané naší vesnice jsou tak hodní a šli mu pomoci. „Babičko, už jsem zpátky, potřebujete ještě s něčím pomoci?“ zeptala jsem se.

„Jsi velice hodná a laskavá. Myslím, že už to zvládnou. Tu máš a upaluj,“ odpověděla a do dlaně mi vložila pět zlatých. Dala jsem jí pusku na líc a namířila ke kolotoči.

Točila jsem se na kolotoči a rozhlížela se, kam zamíří moje další kroky. Zaujal mě polykač ohně. Hned-li po ustálení točícího kolotoče došla jsem k polonahému muži. Na sobě měl pouze prošláplé boty a kraťasy. Bylo to neuvěřitelné vystoupení, když tu s čista jasna začalo ohromě pršet. Nebesa se potemněla a začaly padat krůpěje dešťové vody. Lidé se začali stahovat do svých příbytků. Kolotočáři, svěští, prodavači či trhovníci začali postupně balit své stany a stánky. Zaslýchla jsem křik ozývající se ze žlutočerveného stanu. Tajně jsem do něho nakoukla. Uviděla jsem muže v červené soupravě, jak stojí nad nějakým člověkem s bičem v ruce, říká: „Všechno je to tvoje vina. Kdyby si se býval víc snažil,“ ‘prásk!’ Bič udeřil ležícího člověka v kleci. „Vydělali by jsme víc. Za všechno můžeš ty. Ty zrůdo, zrůdná,“ dořekl světský a opustil klec. Odešel do zadní části stanu, oddělenou plentou. Potichu jsem přikročila k železné kleci v jejíž rohu někdo seděl.

Otočil se na mě a já spatřila něco, co jsem ještě nikdy neviděla. Byl tam muž, který měl polovinu obličeje znetvořenou a na zádech obří hrb. Ze začátku jsem se lekla a trochu se bála, ovšem to se rázem změnilo. Hluboce jsem se mu zahleděla do očí a procitla. Objevila jsem

jeho vnitřní krásu. „Omlouvám se, že můj pán zuří. To kvůli mně, jsem ošklivý,“ řekl mi. V zápětí jsem mu to rozmluvila. Úsměv na tváři se mu rozjasnil, prý jsem první, kdo netvrdí, že je ohyzdný. Zeptala jsem se: „Proč tu vůbec jsi. Sedíš tu v kleci jako nějaké zvíře. Cožpak nemáš chuť vyjít si do ulic?“

„Drží mě tu. Odtud bych se jen tak nedostal,“ odpověděl. Zrak jsem otočila na dveře od klece, které byly pootevřeny.

„Vypadá to, že je dnes tvůj šťastný den,“ oznámila jsem mu a otevřela dveře dokořán. Muž vylezl ze stínu klece.

Zaslýchli jsme kroky ozývající se ze zadní části stanu a tak jsme rychle zmizeli. Společně jsme utíkali kupředu. Muž běžel o něco pomaleji, ale s mojí pomocí jsme doběhli k opuštěnému vodnímu mlýnu. Rozhodli jsme se tu přes noc ukryt. V průběhu večera jsme se o sobě hodně dozvěděli.

Ráno o den později mě vzbudil vzlykot. Otočila jsem se na znetvořeného muže a zeptala se kvůli čemu pláče.

Odpověděl mi, že má hlad. Nezbyvalo mi nic jiného než se o něj postarat.

„Vyčkej tu, nikam nechoď. Dojdu k nám na statek a něco ti přinesu,“ řekla jsem a nechala ho tam samotného. Po cestě jsem si všimla pár vyvěšených plakátů.

„Utekl netvor. Kdo ho najde dostane peněžitou odměnu. Igor Jablonský,“ dál jsem to raději nečetla. Doma jsem pochopitelně dostala výprask kvůli tomu, že jsem nebyla přes noc doma. Přesto to rodičům nemám za zlé, bylo to oprávněné. Řekli, že je doma práce až nad hlavu, ale já neměla čas se zdržovat. Popadla jsem jídlo, co bylo ve spíži a utekla zpět do starého

mlýnu. Na ohni jsme si opekli jablka. K obědu jsme měli chléb se solí a na večeři brambory na ohni. Tmavé nebe rozzářily malé lesknoucí hvězdy.

Za svítání jsme se probudili a já se chystala opět na statek pro něco k snědku. „Prosím nenechávej mě tu. Mě samota bolí,“ pošeptal mi. Chtěla jsem mu vyjít vstříc a tak jsem se porozhlédla po mlýně zda tu není něco, čím bych ho mohla zamaskovat, aby ho nepoznali. Je po něm obrovské pátrání. Ve staré truhle ležela kápe s pláštěm. „Tu máš, obleč si to,“ řekla jsem a podala mu věci. Šli jsme přes pole kolem jezera, lesem až jsme se blížili k vsi. Plakáty se válely už i po ulicích. Bylo by štěstí, kdyby nás nikdo neodhalil. Když v tu chvíli co jsme procházeli kolem rytířského turnaje, stalo se to.

Jeden z rytířů strhnul z mého přítele kápi a zařval: „Mám ho! Mutanta jednoho! Chyťte ho, svažte ho.“ Nevěděla jsem co dělat, rytíři a lid nás obkličili. Hrbatý muž se za mne schovával. Nebylo kam uniknout. Pokřikovali na nás, odsuzovali

nás pohledem, musela jsem zakročít a vše vysvětlit. „Přestaňte! Cožpak se můžete chovat takto vůči bezbrannému člověku, který nikomu nic zlého neudělal?“ okřikla jsem je.

„Je to zrůda a obluda!“

„Jste zlí a nespravedliví, kdo jste, že můžete takto soudit druhé. Nikdo z vás si určitě neprošel tím co on. Dokonce mi prozradil, že ani nezná své jméno. Byl vždy oslovován za mutanta, obludu, ošklivouna. Jeho vlastní pán na něm vydělával a co hůř bil ho. To on by se měl

stydět. Prožil hlad a bídu a vy ho budete odsuzovat kvůli jeho vzhledu. Cožpak jsme každý vytesaný z mramoru?“

Vypuklo hrobové, ničím nerušené ticho.

Veškeré publikum, které tam v tu chvíli bylo, se pomalu rozpustilo. Zpovzdálí se k nám blížila jakási stařena. Poznala jsem, že je to má babička. Silně jsme se objali a spokojeně i s ukřivděným mužem odešli k nám na statek.